

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. A.**, nar., st. příslušnost Somálsko, t.č. pobytem, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Pod zámek 922, Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2016, č. j. KRPB-44956-18/ČJ-2016-060027-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **12 342 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2016, č. j. KRPB-44956-18/ČJ-2016-060027-50A, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to po dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj od 22. 2. 2016 do 22. 3. 2016 za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování

žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“). Příslušným státem pro předání cizince ve smyslu uvedeného nařízení je Maďarsko.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1,3 a na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že vycházela ze skutkových zjištění, která jsou zřejmá z podkladů ve správním spisu.

Žalobce byl kontrolován při pobytové kontrole dne 22. 2. 2016 v autobusu jedoucím na mezinárodní autobusové lince M. jedoucí na trase z Rakouska přes ČR do Německa, přičemž nepředložil žádný cestovní doklad, pouze jízdenku do Berlína. Nepředložil žádné vízum ani povolení, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Na základě lustrace v systému AFIS a EURODAC bylo zjištěno, že podle otisků prstů byla nalezena shoda se záznamem č.

V rámci správního řízení o uložení povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku, z něhož vyplynulo, že je státní příslušník Somálska jménem A. A., narozen dne .. v Somálsku. Rodinu má celou v Somálsku, odkud odcestoval dne 5. 11. 2015 a již při odjezdu bylo cílem jeho cesty Německo. Dále putoval přes Irán a Turecko, odkud za pomoci převaděčů přeplul na řecký ostrov Lesbos. Po registraci pokračoval přes Makedonii a Srbsko až do Maďarska, kde byli kontrolováni se zbytkem skupiny policií a odebrali mu otisky prstů. Poté si s několika dalšími krajany zaplatil taxi z uprchlického tábora až do Vídně, kde si koupil jízdenku do Berlína. Při výsledku uvedl, že cestovní doklad ztratil při cestě z Iránu do Turecka. Cílem jeho cesty je Německo, kde žije jeho strýc. Další příbuzné žijící v EU má v Norsku a v Anglii. V ČR zůstat nechce, ale také se nechce vrátit do Maďarska. Výslovně uvedl, že s umístěním do zařízení nemá problém.

Žalovaná z uvedených skutečností dovodila, že Maďarsko je zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a je v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Dublin III povinno přijmout žalobce zpět za podmínek stanovených v tomto nařízení. Žalovaná dále odkázala na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a uvedla, že dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku, neboť měl povinnost setrvat na území Maďarska až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Namísto toho pokračoval v cestě do své cílové země, tedy do Německa. Při své cestě překročil nelegálně vnější hranice EU z Turecka do Řecka a následně i ze Srbska do Maďarska, odkud pokračoval přes Rakousko do ČR. Toto jednání nedává záruku, že žalobce bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a že bude respektovat rozhodnutí o přemístění. Je na místě učinit si závěr, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku a pokračování jeho cesty do Německa.

Dále se žalovaná zabývala tím, zda by nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že by mírnější opatření nebyla účinná, což odůvodnil situací cizince a absencí finančních prostředků či jakýchkoliv dalších vazeb k území ČR. Žalobce není schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a existuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření

byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se výslovně vyjádřil, že cílem jeho cesty je Německo. Za účelem cesty do Německa opustil Maďarsko coby bezpečný stát, který mu nabídl ochranu. S poukazem na ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyhodnotila, že v takovém případě není možné uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

Dále se žalovaná výslovně zabývala tím, zda je předání do Maďarska potencionálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaná konstatovala, že žalobce nemá žádné vazby k území ČR, které by byly překážkou jeho umístění do Zařízení pro zajištění cizinců a následného přemístění do Maďarska. Nemá žádné finanční prostředky, aby si mohl zajistit ubytování a legálně si obstarat obživu, a nemá zde ani příbuzné. Z uvedených důvodů žalovaná dovodila, že zajištění je přiměřené, důvodné a zákonné. Maďarsko je podle žalované bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků, a proto je v době trvání zajištění předání žalobce uskutečnitelné.

Při stanovení doby zajištění v délce 30 dnů vycházela žalovaná ze lhůt obsažených v čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že tato doba je plně v souladu s tímto nařízením, jakož i z kvalifikovaného odhadu podloženého dobou potřebnou k přemístění cizinců v předešlých případech, z nichž lze doložit, že k přemístění cizinců během posledních šesti měsíců došlo ve všech případech v době překračující lhůtu stanovenou výrokem napadeného rozhodnutí. Přitom odkázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015-32. Žalovaná má za to, že napadeným rozhodnutím nebyly překročeny meze správního uvážení a stanovená lhůta je v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů.

III. Žaloba

Žalobce v doplnění žaloby podané ustanoveným zástupcem namítal, že byl zajištěn za nepřípustným účelem, který spatřuje v tom, že Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a její postupy jsou zatíženy systematickými nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení nepřípustným. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřípustným již samotné zajištění. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec první Dublinského nařízení. Podle údajů Eurostatu bylo v roce 2015 v Maďarsku podáno 176 900 žádostí o mezinárodní ochranu, což způsobuje zahlcenost azylového systému. Maďarsko reagovalo na vyšší nápad žádostí o mezinárodní ochranu nepřípustným snížením standardu azylových řízení, které probíhá toliko formálně. Podle údajů Eurostatu v září roku 2015 nebylo dosud vyřízeno 107 420 žádostí, v říjnu 77 645 a v listopadu 53 585 žádostí. Vzhledem k tomu, že do září 2015 se počet žádostí o azyl v Maďarsku neustále snižoval a maďarské úřady byly schopny vyřídit přibližně 5000 žádostí ročně, je zřejmé, že došlo k zásadnímu snížení standardu azylového řízení, ale nikoliv k zefektivnění azylové procedury.

K tomu žalobce konkrétněji uvedl, že i podle zprávy projektu AIDA (Asylum Information Database) z října 2015 v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska (žalobce rovněž přišel ze Srbska) jsou jejich žádosti na základě nařízení vlády č. 191/2015 a § 9 maďarského zákona o azylu č. 80/2007 odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřípustné. Proti rozhodnutí o nepřípustnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké třídní lhůtě (žalobce zde odkázal na nález Ústavního soudu č.j. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1.12.2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby

v českém azylovém zákoně). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Je pak notorieta, že azylové řízení v Srbsku nesplňuje základní požadavky kladené na azylové řízení a tudíž je zcela nepřijatelné. Podle zprávy UNHCR z roku 2012 není možné považovat Srbsko za bezpečnou zemi a i podle zpráv Human Rights Watch dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dosahuje intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce rovněž odkázal a citoval z rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14.1.2016, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1.10. 2015, kterou navrhl provedení k důkazu. Podle této zprávy je zřejmé, že proces vyřizování azylu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska. Stav azylového řízení je kritizován i nedávným rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva Nabil versus Hungary ze září 2015. Tvzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska nelze z těchto důvodů uvažovat. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání odměny ustanovenému zástupci.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

Žalovaná k žalobním námitkám uvedla ve svém **vyjádření** následující argumentaci. Především odkázala na rozsudek Soudního dvora EU (velkého senátu) ze dne 21. 12. 2011, N. S. (C-411/10) Secretary of State for the Home Department a M. E. a další (C-493/10) proti Refugee Applications Commissioners a Minister for Justice, Equality and Law Reform. Předmětný rozsudek řeší otázky spojené s výkladem některých ustanovení komunitárních předpisů, které se vztahují k nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003 (tzn. nařízení Dublin II), přičemž podle závěrů z něj plynoucích je dána domněnka, že s žadateli o azyl bude v každém členském státě zacházeno v souladu s požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy a Evropské úmluvy o lidských právech. Dále z tohoto rozsudku plyne, že pokud by každé porušení směrnic ze strany příslušného členského státu mělo vést k tomu, že členskému státu, v němž byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu, pak by to znamenalo, že ke kritériím pro určení příslušného členského státu uvedeným v kapitole III nařízení č. 343/2003 by bylo doplněno další kritérium vyloučení, podle něhož by drobná porušení pravidel uvedených směrnic v určitém členském státu mohla vést k tomu, že tento členský stát by byl osvobozen od povinností stanovených uvedeným nařízením. Takový důsledek by zbavil uvedené povinnosti jejich obsahu a ohrozil by dosažení cíle rychle určit členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podané v Unii. Ve smyslu citovaných rozsudků je třeba vykládat pojem systematické nedostatky azylového řízení tak, že jde o závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení. Žalobce své tvrzení o zahlcenosti maďarského azylového systému způsobeného vysokým počtem podaných žádostí o mezinárodní ochranu vyvrací dalším tvrzením, že většina těchto žádostí byla podána cizinci, kteří směřovali do jiných členských států EU, což potvrzuje i databáze

Eurostatu. Podle názoru žalované nemá uváděný počet žádostí o mezinárodní ochranu vztahující se navíc k posledním měsícům roku 2015 a ne k současnosti žádnou relevanci.

K dalším žalobním námitkám žalovaná uvedla, že žalobce směřuje samotné řízení o mezinárodní ochraně a zkrácené dublinské řízení o předání, které však z pohledu maďarských orgánů neprobíhá, neboť cizinec je předáván do Maďarska, a nikoliv z Maďarska. V takovém případě je podle maďarského zákona o azylu dána sedmidenní lhůta k podání opravného prostředku. Dále se žalovaná ostře ohradila proti žalobcovu výkladu rozsudku ESLP *Nabil versus Hungary* ze září 2015, který označila za čistě manipulativní. Případ řešený v tomto rozsudku není obdobný se situací žalobce a ani nemůže demonstrovat aktuální stav maďarského azylového systému. Oproti tomu žalovaná poukázala na rozsudek ESLP ve věci č. 2283/12, *Mohammed proti Rakousku*, ze dne 6. 6. 2013. K námitkám vztahujícím se k situaci v Srbsku má žalovaná za to, že nejsou v přímé souvislosti s napadeným rozhodnutím, přičemž Srbsko je řadou členských států EU považováno za bezpečnou zemi původu. Závěrem svého vyjádření žalovaná poukázala na skutečnost, že pokud by Maďarsko bylo považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému kvót migranty z Itálie či Řecka.

V **replíce** k tomuto vyjádření žalované žalobce zpochybnil výklad citovaných rozsudků Soudního dvora EU týkajících se dublinských nařízení (Dublin II. a Dublin III), přičemž dovodil, že Soudní dvůr závěry zdůrazňované žalovanou přijal za situace, kdy tehdy platná právní úprava stanovovala pouze možnost každého státu odchýlit se od kritérií zakotvených v nařízení ES č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003. Právě z toho důvodu, že příslušný předpis sekundárního práva nestanovil povinnost zvažovat azylové podmínky v příslušném státě, byl Soudní dvůr nucen vykládat čl. 3 odst. 2 nařízení č. 343/2003 z hlediska základních práv zakotvených mimo jiné v čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Na tomto podkladě pak Soudní dvůr dospěl k přelomovému závěru a odpovědi na předběžné otázky v rozsudku, jež široce cituje žalovaná, podle nějž: „Článek 4 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že členské státy, včetně vnitrostátních soudů, nemohou přemístit žadatele o azyl do „příslušného členského státu“ ve smyslu nařízení č. 343/2003, nemohou-li ponechat bez povšimnutí skutečnost, že systematické nedostatky azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o azyl v tomto členském státě představují závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu tohoto ustanovení.“

V současnosti je tak nemožnost přemístění cizince reflektována přímo v sekundárním právu a je zcela nepochybné, že je bezpodmínečně nutné zkoumat azylové řízení ve státě, do nějž má být žalobce přemístěn, jakož i míru případných nedostatků v azylových řízeních a podmínkách v azylových zařízeních. Ačkoliv se tedy žalovaná snaží navodit dojem, že v případě, že podmínky v maďarských azylových zařízeních nedosahují míry nelidského zacházení, nemohou samostatné nedostatky v azylové proceduře vést k závěru o nepřipustnosti státu, kam má být žalobce vydán, je třeba zdůraznit, že nedostatky v maďarském azylovém řízení jsou takového rázu, že fakticky znemožňují reálné hájení práv v azylovém řízení či v řízení o přezkum rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a vedou ke zcela paušálnímu zamítání žádostí o mezinárodní ochranu z obecných důvodů, mezi něž patří i nepřijatelný argument týkající se vstupu do Maďarska ze Srbska.

Důvodem nevydání ovšem pochopitelně nemusí být pouze závažné nedostatky v azylovém řízení kombinované s nepřijatelnými podmínkami v zemi přijetí, nýbrž i takové systematické vlastnosti (vady) azylového řízení, které fakticky zabraňují získání mezinárodní ochrany v bezpečné zemi. Tento závěr je zcela přirozený, protože navrácení do země, v níž by žalobce fakticky neměl šanci na procesně spravedlivý průběh azylového řízení, by v žádném případě nemohlo naplnit cíle společné azylové politiky, jíž není pochopitelně pouze stanovení kritérií pro vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu, nýbrž i zachování práv azylantů.

K argumentaci žalované týkající se relevance namítaných statistických dat žalobce podotkl, že připouští, že počty žadatelů o azyl se v Maďarsku během posledních několika měsíců výrazně snížily. Tato skutečnost ovšem především dokresluje, jakým zásadním vývojem prošla maďarská azylová politika a maďarská právní úprava. Jestliže v době zvýšeného náporu migrantů byla maďarská azylová politika prakticky nefunkční a maďarský systém byl zahlcený, v současné době byl zaveden přístup, který jednotlivé případy řeší sice „efektivně“, ale zato se zcela s minimálním ohledem na zaručená práva nejen na azyl, nýbrž i na spravedlivý proces. Odkazy žalované na rozsudek ESLP č. 2283/12 jsou zcela neaktuální, jelikož nijak nezachycují současnou situaci a nevycházejí ze současného znění maďarského azylového zákona. Z uvedených důvodů žalobce setrval na svém žalobním petitu a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, která jsou podle jeho názoru zajištěním na dobu 30 dnů nezákonně dotčena.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů*

dokončit bez nutné přestávky. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že [n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Pokud žalobce namítal, že jeho zajištění je nezákonné, neboť slouží nezákonnému (nepřípustnému) účelu – jeho předání do Maďarska, krajský soud k tomu uvádí následující. Ze správního spisu (oznámení o průběhu řízení podle nařízení Dublin III ze dne 25. 2. 2016) je patrné, že v případě žalobce byl zahájen postup podle tohoto nařízení, neboť dne 23. 2. 2016 byla odeslána žádost o přijetí zpět na základě shody v systému EURODAC, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena do 8. 3. 2016. Z hlediska přípustného účelu zajištění (tedy předání žalobce do příslušného státu Evropské unie – Maďarska) je tedy napadené rozhodnutí zákonné, neboť krátce po zajištění žalobce začalo Ministerstvo vnitra činit příslušné kroky k předání cizince do Maďarska. Pokud žalobce odkazuje na statistické informace dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko tyto údaje vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č.j. 49 Az 97/2015-82). Jestliže tedy žalobce namítá existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému, pak jím tvrzené údaje a informace o této rozhodné skutečnosti nevypovídají. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie na mezinárodním poli podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské cesty vedoucí přes Srbsko a Maďarsko dále do cílových zemí západní Evropy. Pokud žalobce dále poukazuje na maďarskou právní úpravu azylového řízení, jedná se o cizí právní úpravu, která podle přesvědčení krajského soudu není pro posouzení věci rozhodná. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, navíc mohou těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádá ze stran nenavrhl a ani krajský soud je

nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima iura novit curia (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14.1.2016, č.j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl správný. Naopak krajský soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III.ÚS 3561/15 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky azylového systému v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

Pokud jde o výklad namítaného rozsudku ESLP ve věci Nabil proti Maďarsku ze dne 22. 9. 2015 (stížnost č. 62116/12, přístupné na <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-157392>), krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalované, že námitka žalobce je manipulativní vzhledem k obsahu a smyslu tohoto rozsudku, a to jak ve smyslu temporálním, tak i ve smyslu aplikovatelnosti v rozsudku uvedených právních závěrů na předmětnou věc. V citovaném rozsudku se navíc neobjevuje žádné komplexní hodnocení stavu dodržování lidských práv v Maďarsku, neboť právní závěry ESLP se váží striktně ke stěžovatelům a pouze k určité části trvání jejich zajištění v Maďarsku. Nezákonnost a rozpor s Evropskou úmluvou byl ze strany ESLP shledán pouze ve vztahu k opakovanému prodloužení zajištění stěžovatelů. Právní závěry obsažené v tomto rozsudku tedy nemají k předmětné věci žádnou relevanci, neboť v předmětné věci jde o prvotní zajištění žalobce a za podstatně jiných podmínek.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky a sepis repliky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za

právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 12 342 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. března 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová